

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **JUDr. P.U.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem v Rosicích, Palackého nám. 19, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2010, čj. JMK 121523/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2012, čj. 30 A 137/2010 – 109,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Ivančice, Obecní živnostenský úřad, vydal dne 28. 7. 2010 rozhodnutí čj. OŽÚ-2297-07-Št, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 62 odst. 1 písm. g) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání v rozhodném znění (dále jen „živnostenský zákon“), za což mu uložil pokutu ve výši 30 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Krajský úřad Jihomoravského kraje, Krajský živnostenský úřad (dále jen „žalovaný“) k odvolání žalobce vydal dne 20. 10. 2010 rozhodnutí pod čj. JMK 121523/2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým částečně změnil rozhodnutí obecního živnostenského úřadu tak, že původní text části I. výroku „*že v období od 5. 12. 2002 do dne vydání tohoto rozhodnutí*“ nahradil textem „*že v období od 15. 11. 2002 do dne vydání tohoto rozhodnutí*“ a ve zbývajících částech rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, čj. 30 A 137/2010 – 109, napadené rozhodnutí a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

[4] Žalobce napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[5] Žalobce neuhradil soudní poplatek současně s podáním kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud jej proto usnesením ze dne 5. 9. 2012, čj. 8 As 90/2012 – 26, vyzval k zaplacení soudního poplatku do 5 dnů od doručení výzvy. Současně jej poučil, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Tato výzva byla zástupci žalobce doručena 7. 9. 2012.

[6] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí

této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[7] Žalobce nezaplatil soudní poplatek ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem. Neučinil tak ani následně. Nejvyšší správní soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[8] Nejvyšší správní soud nad rámec shora uvedeného rovněž připomíná, že žalobce napadl kasační stížností rozsudek, kterým krajský soud rozhodl v jeho prospěch a zrušil žalobou napadené rozhodnutí.

[9] Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná vždy, pokud by i případný úspěch stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem nemohl vést v konečném důsledku ke změně v jeho právním postavení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, čj. 1 Afs 57/2006 - 70, www.nssoud.cz). Krajský soud vyhověl žalobci rozsudkem, který žalobce následně napadl kasační stížností. Pokud se žalobce domáhal kasace rozsudku, mohlo by být výsledkem řízení o kasační stížnosti zrušení rozsudku, který však byl vydán v jeho prospěch. Takový postup však odporuje konstrukci důvodů kasační stížnosti, které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Těmito důvody jsou především tvrzené vady stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu či soudního řízení nebo vady postupu správního orgánu spolu s nesprávným hodnocením tohoto postupu krajským soudem. Stěžovatel by musel uplatňovat výhrady proti pro něj příznivému rozhodnutí, což není v souladu s kontradiktorním charakterem soudního řízení. Takový postup by mohl mít smysl pouze tehdy, pokud by procesně úspěšný účastník usiloval o doplnění či revizi důvodů, ze kterých mu krajský soud vyhověl. To však neumožňuje § 104 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je nepřipustná též kasační stížnost směřující jen proti důvodům rozhodnutí soudu. Ústavní soud vyslovil v usnesení ze dne 16. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 483/03, vydaném v souvislosti s kasační stížností podanou jen proti důvodům rozhodnutí krajského soudu, že „*obecný soud nemohl svým rozhodnutím zasáhnout do základních práv a svobod stěžovatelky v situaci, kdy zcela vyhověl jejímu žalobnímu petitu, neboť jí přiznal jen to, čeho se sama před obecným soudem domáhala*“.

[10] I pokud by tedy žalobce uhradil soudní poplatek z kasační stížnosti, musel by se Nejvyšší správní soud nejprve zabývat přípustností kasační stížnosti s ohledem na to, že kasační stížnost podal účastník, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. července 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu